

trestného úmyslu v rozsudku zjištěného, brojením proti němu a důvodům, o něž soud své přesvědčení o subjektivní vině obžalovaného opřel, neprovádí zmateční stížnost ani hmotněprávního zmatku čís. 9 a) ani formálního čís. 5 §u 281 tr. ř. po zákonu.

K 3. Správná jest námitka, že soud měl na čin spáchaný před působností zákona na ochranu republiky použítí podle článku IX. uvoz. patentu zákona starého — tedy předpisu §u 222 tr. zák. jako mírnějšího. Nalézací soud má sice pravdu, že co do způsobu a délky trestu jest mírnější nový zák., stanovící v §u 21. čís. 1. trest prostého žaláře v sazbě šesti měsíců až pěti let, než § 222 tr. zák., který ukládá trest těžkého žaláře v trvání od jednoho do pěti let. Pravdu má i v tom, že případná přísnější ustanovení zák. na ochr. rep. o podpurném trestu peněžité pokuty v §u 29, o povinné ztrátě práv a oprávnění v §u 32 a o vypovězení cizozemce (ježto obžalovaný jest říšskoněmec. příslušníkem — § 29) tu nepřicházejí v úvahu, poněvadž trest peněžité pokuty nebyl vysloven a pro výroky podle §§ 32 a 33 zákona na ochr. rep. není zákonného předpokladu (trest nejméně jednoho roku), avšak přehlíží, že v případech, kde jeden zákon vylučuje použití podmíněného odkladu trestu (tu § 35 zákona na ochranu republiky), dlužno použití druhého jako mírnějšího tenkrát, když odklad výkonu trestu dovoluje, a když podle okolností případu lze za to míti, že jsou proň dány podmínky (když předem není vyloučen). Jenom tenkrát, kdyby nebylo v konkrétním případě podkladu pro odklad, kdyby jej zák. vylučoval (§ 2. zák. o podm. odsouzení) bylo by třeba vyměřiti trest bezpodmínečně podle zákona, obsahujícího trestní sazbu mírnější. V souzeném případě nelze podle obsahu spisu tvrditi, že byl odklad výkonu trestu vyloučen, poněvadž obžalovaný je až na nepatrné potrestání pro přestupek podle §u 496 tr. zák. zachovalý. Také není tu výroku, že toto dobrodiní nelze mu povoliti pro nedostatek podmínek v §u 1. zákona o podmíněném odsouzení. Nalézací soud, jehož věci bude, by tuto otázku řešil (§ 7. zákona o podmíněném odsouzení), se jí ze svého stanoviska dosud nezabýval a výroku v tomto směru neučinil. Zrušovací soud nemůže sice vzhledem k velikému předpisu §u 7. zákona o podmíněném odsouzení tento nedostatek nahraditi vlastním výrokem, může však nicméně rozhodnouti ve věci samé o kvalifikaci činu obžalovaného, ježto proň stačí, že odsouzením podle §u 222 tr. zák. se obžalovanému zachovává možnost dosíci toho, by trest mu uložený podle tohoto zákonného ustanovení byl po případě podmíněně odložen, což by znamenalo, že snad nebude vůbec vykonán. Právě vzhledem k této možnosti má obžalovaný při použití §u 222 tr. zák. lepší čáku, než kdyby se naň použilo ustanovení §u 21 čís. 1. zákona na ochranu republiky, jež stanoví sice trest co do způsobu a míry mírnější, nepřipouští však vzhledem k ustanovení §u 35. zákona podmíněného odkladu výkonu trestu a jest proto ve své celistvosti přísnější než § 222 tr. zák. Zmateční stížnost jest tedy podle čís. 10 §u 281 tr. ř. odůvodněna a bylo jí vyhověti a ve věci samé uznati, jak se stalo.

Čís. 2527.

Lesní personál (velkostatku) jest oprávněn zakročiti jako veřejná stráž (§ 68 tr. zák.) proti osobám, používajícím proti zákazu při sběru

ručních vozíků (§§y 60, 61 čís. pat. ze dne 3. prosince 1852, čís. 250 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1926, Zm II 175/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 15. března 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem výzvy k trestným činům podle §u 15 čís. 2 zák. ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti čís. 9 a) a 10, věcně provádí také důvod zmatečnosti čís. 9 b) §u 281 tr. ř. Podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá, že výrok obžalovaného (pronesený veřejně před asi 10 lidmi) nelze posuzovati jako podněcování ke zločinu ve smyslu §u 15 čís. 2 zák. na ochranu republiky, poněvadž prý svým výrokem, [by příslušníci obce přes vydaný zákaz jeli do lesa velkostatku pro dříví s ručními vozíky a kdyby přišel lesní zřízenec, by ho odstrčili (Wenn ein solcher Kerla kommt, sollen sie ihn auf die Seite schupfen, schieben.)] nepodněcoval ku páchání zločinu veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., uváží-li se, že zákaz používati ručních vozíků byl vydán nikoliv v zájmu lesní policie, nýbrž k ochraně vlastnictví velkostatku, dále, že § 61 lesního zákona, jehož se rozsudek dovolává pro svůj opačný názor, má jiný smysl, než mu dává první soud (výraz »podmínka« ve větě, »kdo proti stanoveným podmínkám sbírá dříví atd.« týká se prý jen druhů dříví, jež je dovoleno sbírat, nikoliv také způsobu, jakým se smí odvážeti), takže lesní personál, který by zakročoval proti osadníkům, nedbajícím zákazu o použití ručních vozíků, neměl by povahy veřejné stráže ve smyslu §u 52 lesního zákona, což prý jest i názorem svědka Rudolfa N-ho, lesního velkostatku, který prý udal, že lesní zřízení jako veřejná stráž jsou oprávněni pouze přesvědčiti se, zda sběratelé neodnášejí z lesa nedovoleně dříví většího průměru, než jest přípustno. Dále namítá zmateční stížnost, že výraz, jehož použil obžalovaný (Beiseiteschieben), poukazuje k tomu, že vybízel osadníky spíše k páchání přestupku podle §u 314 tr. zák., než by se zprotivili lesní stráži způsobem předpokládaným v §u 81 tr. zák.

Zmateční stížnost není odůvodněna. Nálezací soud správně vykládá § 60 lesního zákona (čísl. pat. ze dne 3. prosince 1852, čís. 250 ř. zák.), jenž stíhá jako lesní pých sbírání dříví, vykonává-li se bez svolení majitele lesa nebo jeho zástupců nebo proti stanoveným podmínkám v ten smysl, že tyto podmínky se mohou týkati nejen sbírání v užším slova smyslu, nýbrž i odvážení nasbíraného dříví z lesa, poněvadž ta i ona činnost jest způsobilá poškoditi lesní kultury, čemuž mají právě trestní ustanovení o lesním pychu zabrániti. Ze seznání svědka N-e jest patrné, že zákaz používati ručních vozíků byl vydán správou velkostatku v zájmu účinné kontroly osob sbírajících dříví, tedy v zájmu ochrany lesních kultur. Její právo vydávati takové zákazy jest vzhledem k ustanovení §u

60 lesního zákona nesporné. Ochranný a dozorčí lesní personál, povoláný zakročiti proti pachatelům lesního pychu jest veřejnou stráží podle ustanovení §u 52 a 53 lesního zákona; poněvadž § 60 lesního zákona prohlašuje za lesní pych i vykonávání práva sběru proti stanoveným podmínkám, byl by v souzeném případě lesní personál velkostatku oprávněn zakročiti jako veřejná stráž i proti osobám, používajícím přes vydaný zákaz při sběru ručních vozíků a mohl by podle §u 61 lesního zákona přinutiti pachatele, aby nasbírané dříví zanechal na místě. Že správa velkostatku jest, pokud jde o výklad lesního zákona, téhož mínění, jako rozsudek, vychází na jevo ze seznání svědka N-ho, který prohlásil jako svědek při hlavním přelíčení, že má (jako lesní velkostatku) rozkaz, osoby, které přijedou do lesa s ručním vozíkem, vykázati, mají-li již naložené dříví, je odnítí a nástroje zabaviti, dodávaje, že kromě něho a lesního rady jsou v revíru ještě tři přísežní lesní dozorcí. Z toho je patrné, že se stěžovatel odvolává neprávem na seznání svědka, jež zní jinak, než stížnost uvádí. Pokud jde o smysl závadného výroku, zjistil první soud formálně bezvadně, že obžalovaný popuzoval příslušníky obce, by přes vydaný zákaz používali ručních vozíků, a, kdyby je chtěla lesní stráž zadržeti, by její úřední výkon zmařili násilím. Tímto skutkovým zjištěním rozsudku jest zrušovací soud vázán; k libovolnému výkladu obžalovaného ve zmateční stížnosti nelze přihlížeti.

Čís. 2528.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).
**»Nepřátelským činem« ve smyslu §u 14 čís. 4 zákona jest každé jednání neb opomenutí, kterým se někomu působí újma, již by jinak ne-
 utrpěl; nemusí to býti vždy újma protiprávní, stačí i bojkot, vyloučení
 ze společnosti, výpověď z bytu a pod.**

**V subjektivním směru se vyžaduje ke skutkové podstatě podle §u 14
 čís. 4 zákona kromě úmyslného popuzování pouze vědomí pachatelovo, že
 pronáší výrok před zástupem.**

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1926, Zm II 242/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 19. dubna 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem rušení obecného míru ve smyslu §u 14 čís. 4 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost tvrzením, že obžalovaný byl oprávněn nepustiti do sálu osobu, o níž věděl, že nenáleží ke straně, a že vykázal E. P-ovou zvláště proto, že jí nebylo ještě 16 let, nikoliv z pohnutek národnostních, neprovádí žádného z uplatněných zmatků, nýbrž brojí pouze proti skutkovým předpokladům rozsudku, který zjistil formálně bezvadně, že ples nebyl omezen na příslušníky určité strany, nýbrž byl každému ve-